

RETRACTED

วารสารศูนย์วิจัยที่ 9
วารสารส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม

การพัฒนาวิธีประเมินผลด้านความปลอดภัยของหลักสูตรส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อก
สำหรับเด็กอนุบาล โดยใช้เทคโนโลยีอย่างง่าย (กล้องดิจิทัล)

สุเมต บุญสุด*, ณิชดา อินทร์แป้น*, ชนกานต์ สกุลแถว*,
สุชา นุ่มเกลี้ยง* และพิมรา ทองแสง*

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ใช้กระบวนการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยใช้กระบวนการ
การพัฒนาวิธีการประเมินผลโดยใช้เทคโนโลยีอย่างง่ายด้วยกล้องดิจิทัล ในการตรวจนับจำนวนการสวม
หมวกกันน็อกในเด็กอนุบาลจากโรงเรียนอนุบาลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 3 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่าง
ในการศึกษานี้คือนักเรียนอนุบาล จำนวน 450 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาวิธีการใช้กล้องดิจิทัล
ในการตรวจนับจำนวนผู้สวมหมวกกันน็อก โดยเปรียบเทียบวิธีการตรวจนับด้วยนักวิจัย ว่าการใช้กล้อง
ดิจิทัลจะมีผลต่อการสวมหมวกกันน็อคลดลงหรือไม่ เนื่องจากไม่ทราบว่ามีเจ้าหน้าที่วิจัยสังเกตอยู่ และ
เพิ่มความพึงพอใจของครูผู้วิจัยในการนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อกให้สะดวกมากขึ้น ผลการวิจัยพบว่า
การใช้กล้องดิจิทัลในการตรวจนับจำนวนผู้สวมหมวกกันน็อกไม่มีผลต่อการสวมหมวกกันน็อก เนื่องจาก
ค่าที่ไม่มีการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P > 0.05) ดังนั้น
ข้อเสนอแนะในการวิจัยคือการใช้กล้องดิจิทัลในการตรวจนับการสวมหมวกกันน็อกให้ผลการตรวจนับ
ไม่แตกต่างจากการใช้นักวิจัยในการตรวจนับ แต่ทำให้สะดวกสบายมากกว่าในกระบวนการเก็บข้อมูล
ในขณะเดียวกันการตรวจนับโดยใช้นักวิจัยก็สะดวกมากกว่าในการที่ไม่ต้องตรวจนับผ่านคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

คำสำคัญ : การประเมินผล, การส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อกในเด็ก, การใช้กล้องดิจิทัล

* สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

RETRACTED

RETRACTED

Evaluation of Helmet Wearing Promotion Program for Kindergarten Children Using Digital Camera

Sumat Bunsud*, Nathida Inpane*, Chonnakhan Sakulthaew*,
Sucha Numeklaeng* and Pimrha Tongsang*

Abstract

This study used an experimental research design to assess an evaluation method using simple technology (digital camera) for counting helmet use among 450 kindergarten children from 3 schools in Bangkok metropolis. The objective of this study was to compare the results of counting the helmet wearing among kindergarten children between using digital cameras and using the researchers with an assumption that the use of digital cameras will not affect helmet wearing behavior as opposed to having researchers observing the helmet wearing of the children. It is expected to increase researchers' satisfaction in counting helmet use as well. The results showed that the use of digital cameras to count helmet wearing did not affect helmet wearing behaviors among kindergarten children. It is recommended to use digital cameras for the counting of helmet wearing because it showed no significant differences with counting by the researchers at 0.05 significance level. Being a more convenient technique, it is recommended for the data collection process providing more convenience for the researchers to use the counting on a computer without having to re-count.

Keywords : Evaluation, Helmet wearing in kindergarten children, Digital camera use

* Department of Public Health, Faculty of Science and Technology, Nakhon Sawan Rajabhat University

บทนำ

เนื่องจากในการดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการประเมินผลแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ด้านความปลอดภัยของหลักสูตรส่งเสริมการสวม หมวกกันน็อคสำหรับเด็กอนุบาล โดยใช้กระบวนการ ปัญหาเป็นพื้นฐาน (PBL) ทีมวิจัยได้ค้นพบข้อกั่วงวล ในมิติที่แตกต่างกันของผู้ที่เกี่ยวข้องในการตรวจนับ การสวมหมวกกันน็อคโดยใช้กล้องดิจิตอลอาจมี ผลกระทบต่อจำนวนในการสวมหมวกกันน็อคมาก ผิดปกติ เนื่องจากตำแหน่งในการติดตั้งกล้อง ในพื้นที่จำกัด ทำให้ผู้ปกครองเข้าใจผิดว่าเป็นการ จับผิด หรือในกลุ่มที่ไม่ประสงค์เข้าร่วมการวิจัย เนื่องจากการวิจัยนี้ไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า เพื่อให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของหมวกกันน็อค เป็นที่พึงประสงค์ให้หมวกกันน็อคมีความ ปลอดภัยและเหมาะสมในการใช้ในชีวิตประจำวัน ในการทดลองเปรียบเทียบระหว่างกระบวนการ ในการวิจัยที่ตรวจนับด้วยผู้วิจัยและตรวจนับ ด้วยกล้องดิจิตอลว่ามีความคลาดเคลื่อนไป มากน้อยเพียงใดและค่าความคลาดเคลื่อนอยู่ใน ระดับที่สามารถยอมรับได้ในทางสถิติหรือไม่

จากข้อมูลการศึกษาของศูนย์วิจัย อุบัติเหตุประเทศไทย สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย และศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน พบว่าการสวมหมวกกันน็อคสามารถช่วยลดโอกาส การเสียชีวิตเนื่องจากการบาดเจ็บจากศีรษะได้ถึง ร้อยละ 43 สำหรับผู้ขับขี่และร้อยละ 58 สำหรับ ผู้ซ้อนท้าย แต่เมื่อศึกษาเกี่ยวกับการส่งเสริม สุขภาพและการป้องกันอันตรายด้วยการสวม หมวกกันน็อคกลับพบว่า ยังมีการสวมหมวกกันน็อค

ในระดับต่ำโดยเฉพาะในกลุ่มเด็ก^{1,2} ในการส่งเสริม การสวมหมวกกันน็อคของวัยรุ่นและผู้ใหญ่ มีปัจจัยที่สำคัญคือการรับรู้ประโยชน์ ทักษะคติ และพฤติกรรมการใช้หมวกกันน็อค ดังเช่น การศึกษา บรรจง พลไชย^{1,3} ที่ศึกษาการรับรู้ ประโยชน์ ทักษะคติ และพฤติกรรมการใช้หมวก กันน็อคในนักศึกษาพยาบาล พบว่ามีค่าเฉลี่ย ระดับปานกลางถึงมาก แต่ในการส่งเสริมการ สวมหมวกกันน็อคในเด็กอนุบาลอาจจะทำ เช่นเดียวกันไม่ได้ เนื่องจากเด็กยังไม่สามารถ อ่านเขียนได้ และมีขอบเขตการรับรู้ที่แตกต่าง จากผู้ใหญ่ ดังนั้นกระบวนการประเมินผล การดำเนินการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อค จึงต้องมีวิธีการประเมินที่สอดคล้องกับพื้นฐาน สถานการณ์ปัญหาที่จำกั้ของหมวกกันน็อค

ขจรศักดิ์ จันทร์พานิช และคณะ^{1,4} ได้ศึกษาการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคโดยใช้ กระบวนการส่งเสริมการตลาดเพื่อสังคมในเด็ก พบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่มีหมวกกันน็อค สำหรับเด็ก (ร้อยละ 82.4) และการดำเนิน กิจกรรมทางการตลาดเพื่อสังคมโดยใช้กลยุทธ์ 4P ส่วนมากเน้นการประเมินเชิงปริมาณและ ประเมินเชิงคุณภาพแต่ยังไม่มีการดำเนินการ ประเมินเพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ในทุกขั้นตอน กระบวนการเพื่อสร้างความเข้าใจตรงกันระหว่าง ผู้วิจัย เด็กนักเรียน ผู้ปกครอง อาจารย์และ ผู้บริหาร เพื่อนำไปพัฒนากระบวนการบริหารจัดการโครงการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

RETRACTED

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้กระบวนการศึกษาเชิงทดลอง (Experimental research) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร นักเรียนจำนวนทั้งสิ้น 450 คน โดยใช้กระบวนการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่ายโดยตรวจนับนักเรียนทั้งหมดที่มาเรียนในวันเก็บตัวอย่างจำนวน 432, 430, 440 และ 436 คนตามลำดับ (เป็นไปตามกรอบการคำนวณค่ามาตรฐานการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่ต้องการค่าความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างไม่เกิน 0.05 ที่ต้องใช้กลุ่มตัวอย่าง 212 คน) จากนั้นผู้วิจัยจึงตรวจนับจำนวนนักเรียนที่สวมหมวกกันน็อคโดยใช้นักวิจัยนับและใช้กล้องดิจิตอลนับจำนวน นำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่าง และสอบถามความพึงพอใจของนักวิจัย ผู้บริหารและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเกี่ยวกับความพึงพอใจและข้อเสนอแนะในการตรวจนับการสวมหมวกกันน็อคด้วยวิธีการใช้นักวิจัยนับจำนวนและการใช้กล้องดิจิตอล

ผลการวิจัย

ผลการศึกษา พบว่า การตรวจนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคก่อนทำกิจกรรมส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อค โดยนักวิจัย และการใช้กล้องดิจิตอล มีค่าไม่แตกต่างกันเกินค่าความคลาดเคลื่อนที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และการตรวจนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคหลังทำ

กิจกรรมส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อค โดยนักวิจัย และการใช้กล้องดิจิตอล มีค่าไม่แตกต่างกันเกินค่าความคลาดเคลื่อนที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ในส่วนของผู้ดำเนินการวิจัยมีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินภาพรวมของกิจกรรมการประเมินในระดับดี (ค่าเฉลี่ย = 4.20, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.12) ผู้ที่เกี่ยวข้อง (อาจารย์และผู้บริหารโรงเรียน) มีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินภาพรวมในระดับดีและดีมาก (ค่าเฉลี่ย = 4.15, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.33) และมีรายละเอียดค่าความพึงพอใจต่อกิจกรรมการประเมินในแต่ละกิจกรรมดังต่อไปนี้

อภิปรายผล

ในมุมมองของผู้ดำเนินการวิจัยมีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินในกระบวนการประเมินอยู่ในระดับระดับดีค่าเฉลี่ยมากกว่า 4.00 ยกเว้นกระบวนการนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจที่ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.50 ในมุมมองของอาจารย์และผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อผู้ประเมินในกระบวนการประเมินอยู่ในระดับระดับดีค่าเฉลี่ยมากกว่า 4.00 ยกเว้นกระบวนการนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคที่มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจที่ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.40 ตามลำดับ ข้อเสนอแนะในการวิจัยคือผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าการใช้กล้องดิจิตอลจะสามารถพัฒนากระบวนการประเมินผลการนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคหน้าโรงเรียนได้ดีกว่าการที่นักวิจัยนับด้วยตนเอง แต่จากการเปรียบเทียบผลการนับจำนวนการสวมหมวกกันน็อคไม่มีผลที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 0.05

RETRACTED

RETRACTED

วารสารศูนย์วิจัยที่ 9
วารสารส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม

สรุปและเสนอแนะ

กระบวนการประเมินผลเป็นวิธีการที่มุ่งให้เกิดประสิทธิภาพในการติดตามกระบวนการวิจัยเพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์สอดคล้องตามที่ได้คาดการณ์เอาไว้ และเพื่อติดตามกำกับควบคุมภารกิจให้สอดคล้องและเป็นไปตามเป้าหมาย แต่กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กอนุบาล ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคโดยการให้ความรู้จึงทำได้ยาก แต่เป้าหมายสุดท้ายคือความต้องการให้เด็กอนุบาลมีการสวมหมวกกันน็อคมาโรงเรียนเพิ่มขึ้น จากผลการวิจัยพบว่ากระบวนการประเมินผลที่มีการเฝ้าติดตามประเมินผลร่วมกันในทุกขั้นตอนไม่ทำให้เกิดความยุ่งยากจนกว่าที่จะเกิดประโยชน์อย่างใดช่วยในการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อค และการส่งเสริมการสวมหมวกกันน็อคเป็นการเพิ่มความระมัดระวังให้นักวิจัย และ

ได้ข้อมูลไม่แตกต่างจากการนับด้วยตัวนักวิจัยเอง นอกจากนี้หากตั้งกล้องในจุดที่เหมาะสมก็อาจจะไม่ทำให้เกิดผลกระทบต่อกลุ่มตัวอย่าง แต่เพียงมีระดับระวางหากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ต้องการอยู่ในการวิจัยและอาจทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทในภายหลังหากทราบว่าโดนติดตั้งกล้องเพื่อบันทึกจำนวนการสวมหมวกกันน็อคได้

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษานี้ประสบความสำเร็จเนื่องจากการสนับสนุนจากมูลนิธิป้องกันอุบัติเหตุแห่งราชบัณฑิตยสถาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในวงกว้าง

RETRACTED

ปีที่ 12 ฉบับที่ 7 เดือน กรกฎาคม - เมษายน 2561 47

เอกสารอ้างอิง

- RETRACTED**